

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **B. J.**
st. příslušnost I. r.
t. č. pobytem X

zast. advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2025, č. j. OAM-261/ZA-ZA11-K11-R2-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, předcházející průběh řízení a napadené rozhodnutí

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 10. 2025, č. j. OAM-261/ZA-ZA11-K11-R2-2023 („napadené rozhodnutí“) rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žalobci se neuděluje azyl podle § 12 a § 13 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), a že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.
2. Napadené rozhodnutí vydal žalovaný poté, kdy Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 10. 2024, č. j. 34 Az 7/2024-123, zrušil první rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dále též „zrušující rozsudek“). Kasační stížnost žalovaného proti zrušujícímu rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost usnesením ze dne 12. 5. 2025, č. j. 2 Azs 232/2024-30.
3. Krajský soud ve zrušujícím rozsudku žalovaného zavázal, aby se v rámci posouzení důvodů pro vyloučení z azylu dle § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu zabýval tím, zda lze žalobce s ohledem na jeho poměry ke dni vydání rozhodnutí považovat za aktuální (nikoliv pouze potenciální) nebezpečí pro společnost. A pokud by takové důvody žalovaný shledal, měl s ohledem na § 28 odst. 9 zákona o azylu posoudit, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
4. Žalovaný v dalším řízení žádost žalobce opětovně posoudil. S ohledem na kritéria uvedená ve zrušujícím rozsudku a ztíženou možnost hodnocení skutečností vedoucích k propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody se žalovaný rozhodl, že nebude opětovně aplikovat postup dle § 15 zákona o azylu ve smyslu užití vylučovací klauzule stran azylu. Neposuzoval proto aktuálnost hrozby žadatele pro společnost a zaměřil se na otázku, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu.
5. Žalobci byla dne 1. 10. 2025 dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, které žalovaný shromáždil, čehož žalobce nevyužil. Žalovaný vyšel z předcházejících vyjádření žalobce, který prezentoval obavy z návratu do vlasti z pronásledování z důvodu náboženství (žalobce tvrdil, že je křesťan a má tetování s touto tematikou), a také z důvodu obav z osoby (H. R.), která je na útěku, žije v Iráku a pracuje pro vládu (žalobce v ČR napomohl rozkrýt trestnou činnost mj. k této osobě); proto se obává o svůj život a zdraví. Žalovaný vedl s žalobcem pohovor dne 20. 3. 2023.
6. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce ani netvrdil, že by ve vlasti vyvíjel činnost k uplatňování politických práv, resp. že by byl z tohoto důvodu ve vlasti pronásledován. Naplněním podmínek § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval na s. 4–7 napadeného rozhodnutí, přičemž nedospěl k závěru, že by se žalovaný měl obávat pronásledování z některého z azylových důvodů.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádal z náboženských důvodů, neboť se považuje za křesťana. Rodina žalobce vyznává islám, žalobce je v rodině jediným odpadlíkem od islámu. Na těle má vytetovaný křesťanský symbol. Tetování si pořídil v době, kdy začal vyznávat křesťanství a svoji konverzi chtěl sám pro sebe nevratným způsobem potvrdit. Křesťanství je jeho vnitřním přesvědčením, nemusí k němu podnikat žádné formální kroky.

8. Žalobce nemá za to, že by byl pronásledován pouze kvůli tetování, ale že je odpadlíkem od islámu, resp. že se stal křesťanem. Žalovaný s odkazem na informaci MZV ČR připouští možnost ohrožení osob, o kterých je známo, že odpadli od islámu. Nevzal přitom v potaz, že v prostředí rodiny žalobce všichni fakticky veřejně vykonávají příslušné náboženské úkony. Je tedy jen otázkou času, kdy si v Iráku někdo uvědomí, že žalobce tyto obřady nevykonává, že islám nepraktikuje a jeho okolí to začne řešit. Žalobce sám to ani nemusí veřejně šířit. Podle žalobce se těmito skutečnostmi žalovaný zabýval nedostatečně.
9. Žalobce jako důvod své žádost rovněž uváděl obavu z osoby H. R., která byla spolupachatelem trestné činnosti a která mu vyhrožuje. Žalovaný se nezabýval otázkou, zda by žalobce mohl v I. dosáhnout účinné ochrany ze strany tamní policie nebo jiných orgánů veřejné moci. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný považuje námitky žalobce za neopodstatněné a má za to, že postupoval v souladu se zákonem. Shrnl předcházející průběh řízení a žalobcem vyjádřené obavy z návratu do země původu. Dále uvedl, že postupoval v souladu se závazným právním názorem soudů v předcházejícím řízení, a že žalobce představuje dostatečné aktuální a intenzivní nebezpečí pro společnost, tím pádem i do budoucna.
11. V případě žalobce se vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejího rozsahu a společenské nebezpečnosti jedná o vážný zločin, který jej vylučuje z možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 15a zákona o azylu. Současně žalovaný trvá na závěrech, které přijal ve vztahu k § 12 a § 13 zákona o azylu, a které uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že nebyly skutečnosti indikující nebezpečí pronásledování z důvodu náboženství, potom není nutné, aby žalobce vyžadoval účinnou pomoc státu. Co se týká osoby H. R., žalovaný se námitkami žalobce zabýval.

IV. Jednání před soudem a posouzení věci samé

12. Soud nařídil jednání ve věci na den 6. 3. 2026. Zástupkyně žalobce odkázala na písemné vyhotovení žaloby. Žalobce má důvodné obavy z pronásledování, neboť odpadl od islámu a stal se křesťanem. A sám žalovaný připouští možnost ohrožení osob, o kterých je známo, že konvertovali od islámu ke křesťanství. Z tohoto důvodu žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
13. Zástupce žalovaného uvedl, že žalobní námitky napadené rozhodnutí zásadně nerozporují. Napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno. Situací žalobce se žalovaný dostatečně zabýval, a to jak ohledně tetování s křesťanskou symbolikou, tak ohledně jeho komplice z I.
14. Soud konstatoval, že před jednáním byly účastníkům zaslány aktuální informace o zemi původu – celkem čtyři zprávy Evropské agentury pro azyl (EUAA): 1) *I. – Zaměření na jednotlivce*, leden 2022; 2) *I.: Arabské kmeny a zvykové právo*, duben 2023; 3) *I. – Bezpečnostní situace*, květen 2024; a 4) *I. – Zaměření na zemi*, květen 2024. Zprávy byl pořízeny jak v originále (angličtina), tak v jejich strojovém překladu (pomocí nástroje DeepL). Tyto

informace, ve spojení s informacemi o zemi původu založenými ve správním spise, představují podklad pro vydání rozhodnutí ve věci.

15. Zástupkyně žalobce k těmto zprávám uvedla, že obavy na straně žalobce z pronásledování jsou s ohledem na jeho konverzi důvodné. Zástupce žalovaného uvedl, že ponechá na úvaze soudu, jak k tomu přistoupí. Stále však má za to, že by žalobci nemělo hrozit žádné pronásledování z důvodů náboženství, neboť žádné větší přesvědčení nevyjadřoval.
16. Soud následně doplnil dokazování o výsledch žalobce, neboť ten naposledy vypovídal před správním orgánem v březnu 2023. Žalobce k dotazům soudu vypověděl, že má stále stejné důvody k obavám. S nikým v I. se nebaví, nemá na nikoho kontakt. A hlavně tam už nemá rodinu (matka i otec zemřeli). Má tam jen strýce, kteří žijí v B. Ti ho v roce 2011 proklínali, protože žalobci se v roce 2009 narodila nemanželská dcera ze vztahu s bývalou přítelkyní. Žalobce si také změnil příjmení, hlavně kvůli dceři, dříve byl B. M. To už byl jako křesťan. Strýcové (ze strany matky) mu poslali vzkaz, že ho zabijí, pokud neodjede. To mu řekla matka. Od té doby žalobce nebyl v I., vrátil se do Česka. Jeho bratrance jsou hodně věřící, pracují pro šíitskou vládu.
17. Ke křesťanství se dostal tak, že viděl, co dělají muslimové. Je proti terorismu, to se mu nelíbí. Muslimská víra je jenom terorismus. Jeho dcera je křesťanka, nosí kříž. Víra se v jeho každodenním životě projevuje tak, že jí vepřové. Nechodí do kostela, nemodlí se, akorát změnil víru. Muslimská komunita tady v Brně se s ním nebaví, oni vědí, že se dal na jinou stranu. Islám přestal být jeho náboženstvím v době, kdy byla jeho bývalá přítelkyně těhotná a popudilo ho, jak na to jeho rodina v I. reagovala. V rámci svého pobytu v Česku viděl, jak křesťané žijí a zjistil, že člověk může mít i jinou víru než muslimskou. Rozdíl vidí hlavně v rodinných vztazích.
18. Tetování si nechal udělat v roce 2009 v Brně na J., když se narodila dcera. Muslimové mají každé tetování zakázané. Žalobce je ale celý potetovaný. O tetování věděla jeho partnerka, její rodiče jsou hodně věřící. Rodina žalobce tetování viděla v roce 2011, kdy tam byl naposled. On jim také sám řekl, že si změnil příjmení. Jeho rodiče z toho nadšení nebyli. A samozřejmě se to dozvěděli strýcové, jeden z nich má mešitu v B. A ti mu poslali tu výhrůžku a proklínali ho, jak mu řekla jeho matka. Náboženský život žalobce před konverzí byl „normální“, věřil v Boha (Alláha), ale nemodlil se. Do mešity nechodil, nepraktikoval každodenní rituály, dodržíval ale stravovací návyky.
19. Když byl žalobce propuštěn z výkonu trestu, začal pracovat u bratra v Kebabu, v Brně, na P. n. Muslimové, kteří tam předtím chodili na jídlo, tam přestali chodit. Žalobce nepřemýšlel o tom, že by podnikl nějaké „formální“ kroky. Dal se na křesťanskou víru, poslouchá křesťanský věci na sociálních sítích. Do kostela (stejně jako dříve do mešity) nechodí. O přijetí křestu uvažoval, ale neudělal to. Uvažuje o tom.
20. Změnit víru pro něj nebylo těžké. Jenom přešel na jiné náboženství, začal věřit v něco jiného, islám mu nic neříká. Násilí pro něj nemá žádný význam. Neměl pochybnosti o změně víry. V Brně není s muslimy v kontaktu a v zemi původu na nikoho kontakt nemá. S muslimskou komunitou nekomunikuje. Někteří jeho přátelé chodí do kostela. Co se týká oslav křesťanských svátků, Velikonoce slaví „vajíčky“ a na Vánoce dělají kapra, pouští si koledy.

Křesťanský život je krásnější než ten muslimský. Víc o křesťanských svátcích neví. Neví, co znamenají pro křesťany. Vánoce jsou pro Ježíše. Bibli doma nemá, náboženské texty nečetl. O víře rozhovory s přáteli nevede, s manželkou se naposledy bavili o situaci na Blízkém východě, podle žalobce za to může islám. Co se týká vepřového, důležité to pro něj není, ale poznamenal, že muslimové ani sami nevědí, proč to zakázali. Dříve pil alkohol, ale po propuštění z výkonu trestu nepije, začal nový život, pracuje, stará se o rodinu, s dcerou mají nyní výborný vztah.

21. Když byl žalobce ve výkonu trestu, setkal se s kaplanem, chodil na jeho hodiny. Jen tak se bavili. Kaplan mluvil diplomaticky. Žalobce říkal, že je z I. a že je křesťan, bavili se o islámu. Ve věznici jedl normální stravu. Také pracoval v knihovně. Chvilí četl, ale už si nepamatuje, co konkrétně.
22. V případě návratu do I. se žalobce nejvíce obává toho, že by ho zabil kmen z matčiny strany, z B. Má tři sestřenice a jedenáct bratranců. Svým dcerám vše zakázali, je jim jen vidět do očí. Pokud by se vrátil, zůstal by křesťanem, víru by nezměnil. Jeho žena je křesťanka, jeho křesťanství může dosvědčit. Brali se před dvěma lety, normálně na magistrátě. Chystají druhou svatbu. Mají jenom sebe, jsou spolu šťastní. Tady má dceru, manželku, v I. nikoho nemá. Před nástupem do výkonu trestu (2019) neměl důvod žádat o mezinárodní ochranu. Měl tady trvalý pobyt a bez problémů mohl cestovat po Evropě, měl šedý cizinecký pas.
23. Zástupci účastníků nechtěli žalobci položit otázku. Zástupce žalovaného se však k výsledku vyjádřil. Uvedl, že žalobcem uváděné skutečnosti byly žalovanému známy, nelze z nich však seznat, že by žalobce byl přesvědčeným křesťanem. V jeho případě došlo pouze ke změně stylu života, jež se rozvinul jeho pobytem na území České republiky, žalobce pouze „nasál“ evropské zvyky. Přestože se žalobce nemodlil, nebyl pronásledován. Tetování měl od roku 2009, v I. byl v roce 2011 a také nebyl pronásledován. Ty výhrůžky lze vnímat spíše jako zklamání rodiny žalobce, nikoli jako ohrožení jeho života. Zástupce žalobce dále uvedl, že islám nekáže věřícím automaticky bojovat proti křesťanům, naopak islám odmítá násilí. Pokud je někdo muslim, ještě to neznamená, že propaguje násilí a boj proti jiným náboženstvím.
24. Zástupkyně žalobce reagovala, že z dnešního výsledku jednoznačně vyplývá, že žalobci bylo v roce 2011 vyhrožováno ze strany jeho rodiny, která náleží ke klanu, jež konvertity trestá. To je podloženo i zprávami o zemi původu, které obavy žalobce potvrzují.
25. Soud následně provedl ještě výslech manželky žalobce, paní V. J. Ta uvedla, že se seznámili u manžela v práci, někdy na podzim v roce 2022. Byla si tam koupit jídlo. Nikoho v té době neměla, byla delší dobu sama, věci nabraly rychlý spád. Vzali se v říjnu 2024. Manžel jí předtím o sobě řekl všechno. Zaujala jí jeho osobnost, že umí ocenit ženu. Bavili se spolu i o víře, resp. zajímalo jí samozřejmě, jaké má názory, když pochází z I. Svědkyně je pokřtěná, do kostela chodí pouze příležitostně, když si jede zavzpomínat do N. u B., kde vyrůstala. Pokud by měli děti, také je chce pokřtít. Doma Bibli nemají. Má dva bratry, jeden je věřící, druhý ateista. Rodiče již zemřeli. S manželem se na téma víry bavili, ale již si nevzpomněla, o čem konkrétně. Zajímal jí hlavně jeho postoj k ženám, nechtěla jít do vztahu, v němž by byla pod kontrolou.

26. V rámci závěrečných návrhů setrvali zástupci účastníků řízení na svých procesních stanoviscích.

V. Posouzení věci samé

27. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, („s.ř.s.“), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU (dále jen „procedurální směrnice“)].
28. Žaloba není důvodná.
29. Předně je nutno v návaznosti na předcházející řízení, obsah napadeného rozhodnutí a žalobní argumentaci shrnout, že těžištěm přezkumu je otázka, zda žalobce naplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se totiž nakonec rozhodl v případě žalobce neaplikovat vylučovací klauzuli § 15 zákona o azylu, čímž rozsah napadeného rozhodnutí (a tím i rozsah soudního přezkumu) usměrnil.
30. Dle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu *rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů* ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
31. Žalobce jako důvod pro udělení azylu akcentoval obavu z pronásledování z důvodu náboženství. Při posouzení náboženství jako azylově relevantního důvodu je nutno zohlednit, že pojem náboženství zahrnuje zejména *zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením* [viz § 29 písm. b) zákona o azylu, čl. 10 bod 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, dále jen „kvalifikační směrnice“].
32. Nejvyšší správní soud se (s odkazem na citované ustanovení kvalifikační směrnice) v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-58, č. 3279/2015 Sb. NSS, zabýval hodnocením konverze ke křesťanství a mj. uvedl (bod 37), že *„(j)elikož příslušnost k náboženství je otázkou vnitřního přesvědčení, může být určena pouze na základě výpovědi žadatele a dále hodnocením vnějších projevů jeho jednání, které mohou být vodítkem k odhalení tohoto vnitřního přesvědčení. V souladu s čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice tak nemohou být učiněny závěry ohledně konverze ke křesťanství toliko na základě znalostních testů, které ověřují encyklopedické znalosti, jež je ale možné lehce nabýt i bez náboženského vyznání. Předmětem hodnocení konverze ke křesťanství musí být totiž úplnost vnitřního přesvědčení k vyznávání určitého náboženství a s ním spojené identita a způsob života“*.
33. Žalovaný v předcházejícím řízení vyšel ze sdělení žalobce o konverzi, které hodnotil na základě pohovoru dne 20. 3. 2023 (žalovaný uvedl, že žalobce nepodnikl žádné formální kroky k přijetí nového náboženství, nijak ho nepraktikuje, poukázal také na bohatou trestní minulost žalobce, která neukazuje na zásadní vnitřní přijetí křesťanské víry a způsobu života, identitární projevy jsou nulové). Přestože však žalovaný správně vyšel ze shora citovaného

rozsudku, zcela pominul sadu doporučených otázek, využitelných pro komplexní hodnocení konverze žalobce ke křesťanství. Soud proto na jednání přistoupil k doplňujícímu výsledku žalobce, a to za účelem ověření příslušnosti žalobce ke křesťanskému přesvědčení. Pokud by totiž na základě tohoto hodnocení nebylo možné dospět k závěru o tom, že tvrzení žalobce o přijetí křesťanské víry je skutečné, ovlivní to další posouzení pravděpodobnosti rizika pronásledování z tohoto důvodu.

34. Prvně je nutno uvést, že soud hodnotí výpověď žalobce na jednání soudu ve spojení s jeho výpovědí ve správním řízení celkově jako věrohodnou, neboť žalobcova výpověď byla konzistentní, působila autenticky a rámcově zapadá do informací o zemi původu. Ostatně ani žalovaný věrohodnost žalobce jako takovou nezpochybnil.
35. Soud má za to, že některé žalobcem uváděné skutečnosti mohou svědčit o reálném odvratu žalobce od islámu a o konfliktu s rodinným (kmenovým) zázemím v I. Současně však jeho výpověď poskytuje jen velmi slabou oporu pro závěr o „hlubší“ a vnitřně ukotvené konverzi ke křesťanství jakožto svébytné náboženské identitě. Žalobce uvedl konkrétní okolnosti, které mohou mít povahu vnějších projevů a současně mohou zakládat konflikt s konzervativním rodinným prostředím v zemi původu: zejména tvrdil, že si v roce 2009 v Brně nechal vytetovat motiv Ježíše Krista na kříži a že rodina tetování viděla při jeho poslední návštěvě I. v roce 2011. Dále tvrdil, že strýcové v B. jej v souvislosti s jeho životní situací (narození nemanželské dcery, změna příjmení) „proklínali“ a vzkázali mu výhrůžku usmrcením. Žalobce tedy svůj „příběh“ založil na událostech (zásadní rodinný konflikt, tvrzené projevy odvratu od islámu) časově zasazených do období let 2009-2011.
36. Žalobce však současně při popisu své víry prezentuje křesťanství převážně v negativním vymezení vůči islámu (islám hodnotí paušálně jako „terorismus“, zdůrazňuje odpor k násilí), přičemž pozitivní obsah jeho křesťanské identity zůstal v jeho výpovědi velmi málo rozveden. Opakovaně uváděl, že do kostela nechodí (stejně jako dříve nechodil do mešity), nemodlí se, doma nemá Bibli, náboženské texty nečetl, o víře s přáteli rozhovory nevede a význam křesťanských svátků nezná (Velikonoce spojuje s „vajíčky“, Vánoce s kaprem a koledami a obecně uvedl, že Vánoce „jsou pro Ježíše“). Jako projev víry v každodenním životě opakovaně uváděl především konzumaci vepřového, přičemž zároveň uvádí, že to pro něj není důležité.
37. Takto podaná výpověď (i při vědomí, že náboženství nezahrnuje jen formální obřady) spíše svědčí o povrchním, málo konkretizovaném a málo prožívaném uchopení křesťanství, a nevede soud (obdobně jako žalovaného) k závěru o hlubším vnitřním přesvědčení a s ním spojené identitě a způsobu života. To platí tím spíše, když žalobce konverzi popisuje jako změnu, která pro něj „nebyla těžká“, „jenom přešel na jiné náboženství“, bez pochybností a bez popisu delšího duchovního vývoje; tyto okolnosti samy o sobě konverzi nevyklučují, avšak v souhrnu s absencí konkrétních projevů víry oslabují přesvědčivost tvrzení o autentickém křesťanském přesvědčení.
38. Soud tedy výpověď žalobce hodnotí jako přesvědčivou co do jeho odvratu od islámu, resp. existence jeho konfliktu s rodinným, resp. kmenovým prostředím (v návaznosti na nemanželské dítě, tetování a životní styl) v roce 2011, což ho donutilo ze země původu vycestovat. V případě žalobce však nebyla prokázána hlubší, vnitřně ukotvená a prakticky

prožívaná konverze ke křesťanství. Jedná se spíše o integrační volbu, přizpůsobení zdejšímu životnímu stylu. S tím koresponduje i výpověď manželky žalobce, která potvrzuje, že žalobce dlouhodobě inklinuje k nekonzervativnímu pojetí rodinných vztahů a distancuje se od tradičních očekávání spojených s islámem, zároveň však nepotvrdila, že by žalobce svou křesťanskou víru fakticky prožíval či projevoval. Nebylo tedy možné učinit závěr o autentické, vnitřně ukotvené konverzi ke křesťanství.

39. Soud vyšel z těchto zjištění a na základě informací o zemi původu přezkoumal závěr žalovaného, že žalobci pronásledování v případě návratu do země původu (z důvodu odpadlictví od islámu či tvrzené konverze) s přiměřenou pravděpodobností nehrozí. Soud připomíná, že odůvodněný strach z pronásledování se posuzuje prospektivně a podle standardu přiměřené pravděpodobnosti; musí jít o možnost pronásledování reálnou, nikoli pouze hypotetickou či výjimečnou, přičemž nejde o požadavek „vysoké pravděpodobnosti“ ani o požadavek převahy nad 50 % (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č.j. 9 Azs 39/2019-77, č. 3924/2019 Sb. NSS).
40. Z informací o zemi původu vyplývá, že konverze z islámu ke křesťanství (resp. odpadlictví) je v I. popisována jako společenské tabu a je negativně vnímána společností i kmenovými skupinami. V praxi proto konvertité či osoby vnímané jako odpadlíci/ateisté často své přesvědčení skrývají a mohou čelit tlaku, ostrakizaci a diskriminaci, včetně dopadů do běžného života (např. zaměstnání, bydlení, jednání s úřady; srov. informace EUAA, *I. – Zaměření na zemi*, květen 2024, s. 54, obdobně informace EUAA, *I. – Zaměření na jednotlivce*, leden 2022, s. 101). Informace současně uvádějí, že veřejné přiznání konverze může osobu vystavit značnému riziku, zdůrazňují rovněž význam rodiny/kmenů a existenci oblastí, kde může vliv kmenů převyšovat vliv vlády (srov. informace EUAA, *I.: Arabské kmeny a zvykové právo*, duben 2023, s.73).
41. Dále je popsáno, že v irácké společnosti dochází k útokům i na osoby vnímané jako porušující morální a náboženské normy; mezi profily, na které zdroje výslovně poukazují, jsou zahrnováni také konvertité a ateisté, přičemž v souvislosti s násilím „z důvodu cti“ je zmiňována možnost beztrestnosti kmenových aktérů (srov. informace EUAA, *I. – Zaměření na zemi*, květen 2024, s. 51). Informace však zároveň uvádějí regionální odlišnosti: porušování práv konvertitů je „údajně častější“ v arabských než v kurdských oblastech, byť i v kurdských oblastech může tolerance klesat (srov. informace EUAA, *I. – Zaměření na zemi*, květen 2024, s. 54; informace EUAA, *I.: Arabské kmeny a zvykové právo*, duben 2023, s. 75).
42. Při individuálním posouzení je třeba reflektovat, že na straně žadatele existuje konkrétní historická okolnost v podobě rodinné výhrůžky tlumočené v roce 2011 od strýců z matčiny linie, kteří žijí v B., přičemž důvody konfliktu (nemanželské dítě, tetování, změna příjmení a deklarované odvrácení od islámu) jsou svou povahou způsobilé být v iráckém prostředí vnímány jako porušení morálních a náboženských norem a potenciálně též jako projev odpadlictví. Zprávy o zemi původu obecně připouštějí, že v kontextu odpadlictví/konverze a porušení morálních a náboženských norem může být zdrojem hrozeb rodina, resp. širší rodina či komunita a že následky mohou dosahovat vysoké intenzity, včetně násilí, zejména pokud se profil osoby „zviditelní“ nebo se konflikt aktivuje v prostředí se silným rodinně-

kmenovým vlivem (srov. informace EUAA, *I.: Arabské kmeny a zvykové právo*, duben 2023, s. 73; informace EUAA, *I. – Zaměření na zemi*, květen 2024, s. 54).

43. Současně je však nutno vzít v potaz, že šlo o jedinou (nepřímou) výhrůžku z roku 2011, od té doby žadatel s uvedenými příbuznými není v kontaktu, nejsou zjištěny indicie o následném aktivním pátrání či opakovaných hrozbách. Z dostupných informací o zemi původu přitom nelze bez dalších konkrétních indicií dovodit obecné pravidlo, že by příbuzní byli schopni a ochotni dohledat navrátilce „kdekoliv v I.“.
44. V projednávané věci soud vychází z toho, že uvedené informace o zemi původu svědčí o obecných rizicích pro osoby vnímané jako odpadlíci či konvertité, a to zejména při „zviditelnění“ profilu a při veřejném přiznání konverze. Tyto obecné poznatky však samy o sobě neznamenaají, že každé osobě, která má určitý náboženský symbol či v minulosti „vnitřně“ změnila postoj k islámu, hrozí pronásledování s přiměřenou pravděpodobností.
45. V nyní posuzovaném případě soud považuje za podstatné, že příklon žalobce ke křesťanství je podle zjištění velmi mělký, není provázen stabilní náboženskou praxí ani veřejným náboženským vystupováním; žalobce zároveň nikdy ani jako muslim neuváděl, že by své náboženství veřejně či aktivně projevoval. V tomto skutkovém rámci se tedy neprojevují typické rizikové faktory, které informace o zemi původu výslovně spojují se zvýšeným ohrožením (zejména veřejné přiznání konverze či zjevné „zviditelnění“ konverze vůči okolí). Tetování Ježíše na kříži na předloktí je sice náboženský symbol, avšak pouze na existenci tohoto symbolu – bez dalších konkrétních okolností nasvědčujících tomu, že žalobce bude vnímán a cílen jako konvertita či odpadlík (např. veřejná deklarace víry, misijní činnost, opakované konflikty s okolím, indicie o aktivním pátrání ze strany původců hrozby apod.) - nelze dovozovat, že pronásledování je pro žalobce reálně očekávatelným následkem návratu. Jinými slovy, v dané věci by závěr o přiměřené pravděpodobnosti pronásledování stál převážně na úvaze o pouhé možnosti, že si tetování někdo všimne a vyvodí z něj pro žalobce zásadní následky; takto pojatá úvaha však podle standardu přiměřené pravděpodobnosti nepostačuje, neboť míří spíše do roviny hypotetické.
46. Soud současně přihlíží k tomu, že žalobce naposledy žil v S. (K. oblast I.), a jeho obavy z rodiny v B. se tak oslabují i geograficky. Podle informací o zemi původu je porušování práv konvertitů uváděno jako častější v arabských než v kurdských oblastech, byť s výhradou možného poklesu tolerance i v kurdských oblastech (srov. informace EUAA, *I. – Zaměření na zemi*, květen 2024, s. 54; informace EUAA, *I.: Arabské kmeny a zvykové právo*, duben 2023, s. 73. V posuzované věci byla výhrůžka ze strany příbuzných v Bagdádu zjištěna jako jednorázová a nepřímá (tlumočená přes matku) z roku 2011 a nejsou zjištěny indicie, že by po žalobci bylo následně aktivně pátráno či že by konflikt přetrvával intenzitou, která by činila budoucí útok „vcelku běžným jevem“ ve smyslu judikатурního standardu přiměřené pravděpodobnosti.
47. Za tohoto skutkového stavu proto soud uzavírá, že žalobci riziko pronásledování z důvodu (tvrzené) konverze ke křesťanství s přiměřenou pravděpodobností nehrozí; možné nepříznivé reakce okolí nejsou podloženy tak, aby odpovídaly judikатурnímu standardu přiměřené pravděpodobnosti.

48. K dalším námitkám žalobce (obavy ze spolupachatele trestné činnosti) je nutno poukázat na to, že žalobce nenamítal nic proti závěru žalovaného, že se dopustil vážného zločinu dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. A krajský soud v Brně již v předcházejícím zrušujícím rozsudku přisvědčil závěru žalovaného, že trestný čin, pro který byl žalobce odsouzen, naplňuje intenzitu vážného zločinu ve smyslu zákona o azylu. Takto již dříve aprobované hodnocení žalovaného obsahuje i napadené rozhodnutí a žalobce proti němu ani nevznáší konkrétní argumentaci.
49. Za situace, kdy je žalobce vyloučen z doplňkové ochrany, již není na místě zabývat se otázkou, zda by v případě návratu žalobce do země původu byla porušena zásada nenavrácení z důvodu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Ve vztahu k doplňkové ochraně neobsahuje zákon o azylu konstrukci obdobnou § 28 odst. 9 téhož zákona, tj. povinnost přiznat cizinci, jemuž nelze udělit azyl podle § 15 odst. 3 písm. d) nebo e) zákona o azylu, avšak který by jinak splňoval důvody pro udělení nebo ponechání azylu, alespoň práva uvedená v čl. 3, 4, 16, 22, 31, 32 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Vyhodnocení otázky, zda je vycestování cizince možné (s ohledem na zásadu *non-refoulement*) je tak při současném (odděleném) nastavení systému posuzování mezinárodní ochrany a návratových procesů ponecháno na postupech zakotvených v zákoně o pobytu cizinců (srov. § 120a ve spojení s § 179 zákona č. 326/1999 Sb.).

VI. Závěr a náklady řízení

50. Soud žalobu zamítl, neboť se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí s přiměřenou pravděpodobností pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 13. března 2026

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová Ph.D. v. r.
samosoudkyně

